

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Esas Sayısı : 2003/7

Karar Sayısı : 2005/71

Karar Günü : 18.10.2005

Resmi Gazete Tarih-Sayısı : 22.02.2006 - 26088

İTİRAZ YOLUNA BAŞVURAN: Ordu Vergi Mahkemesi

İTİRAZIN KONUSU: 27.10.1999 günlü, 4458 sayılı Gümrük Kanunu'nun 245. maddesinin 2 ve 3 numaralı fıkralarının, Anayasa'nın 2., 5., 10., 36. ve 138. maddelerine aykırılığı savıyla iptali ve yürürlüğünün durdurulması istemidir.

I- OLAY

Davacı şirkete 4458 sayılı Gümrük Kanunu'nun 238. maddesi uyarınca verilen gümrük para cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada itiraz konusu kuralın Anayasa'ya aykırı olduğu kanısına varan Mahkeme, iptali için başvurmuştur.

III- İTİRAZ KONUSU YASA KURALI

4458 sayılı Gümrük Kanunu'nun itiraz konusu fıkraları da içeren 245. maddesi şöyledir:

“**Madde 245- 1.** Yükümlüler, gümrük idaresine verdikleri beyanname ve bu beyanname eki bilgi ve belgeler esas alınmak suretiyle kendileri tarafından hesaplanan gümrük vergilerine itirazda bulunamazlar.

2. İdari yargı mercilerine yapılan itirazda, gümrük idaresine itiraz sırasında kullanılan bilgi ve belgeler dışında herhangi bir bilgi ve belge kullanılamaz.

3. Alınan kararlara karşı idari yargı merciine başvurulması, bu kararın idare tarafından uygulanmasına engel oluşturmaz.”

IV- İLK İNCELEME

Anayasa Mahkemesi İçtüzüğü'nün 8. maddesi uyarınca Mustafa BUMİN, Haşim KILIÇ, Yalçın ACARGÜN, Sacit ADALI, Ali HÜNER, Fulya KANTARCIOĞLU, Ertuğrul ERSOY, Tülay TUĞCU, Ahmet AKYALÇIN, Enis TUNGA ve Mehmet ERTEN'in katılmalarıyla 28.1.2003 günü yapılan ilk inceleme toplantısında, dosyada eksiklik bulunmadığından işin esasının incelenmesine ve yürürlüğün durdurulması isteminin esas inceleme evresinde karara bağlanmasına oybirliğiyle karar verilmiştir.

V- ESASIN İNCELENMESİ

Başvuru kararı ve ekleri, işin esasına ilişkin rapor, itiraz konusu Yasa kuralları ve bunların gerekçeleri ile diğer yasama belgeleri okunup incelendikten sonra gereği görüşülüp düşünüldü:

1- 245. Maddenin 2 Numaralı Fıkrasının İncelenmesi

Başvuru kararında, sav ve savunma hakkının birbirini tamamladığı, bunun hak arama özgürlüğünün temelini oluşturduğu, kullanılmasının ve yerine getirilmesinin olabildiğince kolaylaştırılmasının, olumlu ya da olumsuz sonuç almayı geciktiren, güçleştiren düzenlemelerin kaldırılmasının zorunlu olduğu; Kural'la savunma hakkının gereği gibi kullanılmasının engellendiği; yargılama faaliyetinin tüm işlemlerinin bir bütün olarak hakkaniyete uygun biçimde yapılması gerektiği; bunun gerçekleşmesinin de silahların eşitliği ilkesi ile mümkün olabileceği nedenleriyle itiraz konusu kuralın Anayasa'nın 2., 5., 10., 36. ve 138. maddelerine aykırı olduğu ileri sürülmüştür.

2949 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 29. maddesine göre, Anayasa Mahkemesi, kanunların, kanun hükmünde kararnamelerin ve Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü'nün Anayasa'ya aykırılığı konusunda ilgililer tarafından ileri sürülen gerekçelere dayanmaya mecbur değildir. Taleple bağlı kalmak koşuluyla başka gerekçe ile de Anayasa'ya aykırılık kararı verebilir. Bu nedenle, kuralın Anayasa'nın 13. maddesi yönünden de incelenmesi uygun görülmüştür.

İptali istenilen kuralda, idari yargı mercilerine yapılan itirazda, gümrük idaresine itiraz sırasında kullanılan bilgi ve belgeler dışında herhangi bir belgenin kullanılamayacağı belirtilmiştir.

Hak arama hürriyetini düzenleyen Anayasa'nın 36. maddesinde, “*Herkes, meşrû vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı veya davalı olarak iddia ve savunma ile adil yargılanma hakkına sahiptir. Hiçbir mahkeme, görev ve yetkisi içindeki davaya bakmaktan kaçınamaz*” denilerek yargı mercilerine davacı ve davalı olarak başvurabilme ve bunun tabii sonucu olarak da kişinin yargı mercileri önünde iddia, savunma, adil yargılanma hakkına sahip olduğu güvence altına alınmış ve özel sınırlama nedenleri öngörülmemiştir.

Anayasa'nın 4709 sayılı Kanunla değiştirilen 13. maddesinde “*Temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz.*” denilerek temel hak ve özgürlüklerin ancak ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak sınırlanabileceği öngörülmüştür.

Kişinin karşılaştığı bir suçlamaya karşı kendisini savunabilmesinin ya da maruz kaldığı haksız bir eylem veya işleme karşı haklılığını ileri sürüp kanıtlayabilmesinin en etkili ve güvenceli yolu, yargı mercileri önünde dava hakkını kullanmak ve bu davada kullanılabilecek kanıtları mahkeme önüne getirebilmektir. Sav ve savunma birbirini tamamlayan ve birbirinden ayrılması olanaksız olan niteliğiyle hak arama özgürlüğünün temelini oluşturmaktadır. Hak arama özgürlüğü, temel hak niteliği taşıması dışında, diğer hak ve özgürlüklerden yararlanılmasını ve bunların korunmasını sağlayan en etkin güvencelerden biridir. Bu temel saptama karşısında, daha kapsamlı bilgi ve belgelerle donatılmış idarenin kullanacağı savunma

hakkı yanında, gümrük vergisi mükelleflerinin de hak arama özgürlüğünden tam anlamıyla yararlanmalarının sağlanması gerekir.

Buna göre, iptali istenilen kuralla idari yargı mercilerine yapılan itirazda, gümrük idaresine yapılan itiraz sırasında kullanılan bilgi ve belgeler dışında herhangi bir bilgi ve belgenin kullanılmamasının öngörülmesi, savunma hakkının kısıtlanmasına yol açarak, yargı merciinin doğru ve adil bir sonuca ulaşılabilmesini engelleyeceğinden Anayasa'nın 36. maddesine aykırılık oluşturur.

Anayasa'da özel bir sınırlandırma nedeni öngörülmemiş olan hak arama özgürlüğünün itiraz konusu kuralla sınırlandırılması, Anayasa'nın 13. maddesine de aykırıdır.

Kural, Anayasa'nın 13. ve 36. maddelerine aykırı görülerek iptal edildiğinden, 2., 5. ve 138. maddeleri yönünden incelenmesine gerek görülmemiştir.

2- 245. Maddenin 3 Numaralı Fıkrasının İncelenmesi

Başvuru kararında, yasa önünde eşitliğin herkesin her yönden aynı yasa kurallarına bağlı olacağı anlamına gelmeyeceği, aynı durumda bulunanlara aynı yasa kurallarının uygulanması gerektiği, itiraz konusu düzenleme ile vergi mahkemelerinde davacı olarak aynı hukuksal konuma sahip gelir ve kurumlar vergisi mükellefleri ile gümrük vergisi mükellefleri arasında yargılamanın seyri bakımından farklı düzenlemenin hukuken geçerliliğinin olmadığı belirtilerek, Kural'ın Anayasa'nın 2., 10. ve 36. maddelerine aykırılık oluşturduğu ileri sürülmüştür.

İtiraz konusu kural “*Alınan kararlara karşı idari yargı merciine başvurulması, bu kararın idare tarafından uygulanmasına engel oluşturmaz.*” biçimindedir.

Anayasa'nın 10. maddesinde, “*Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir. Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamaz. Devlet organları ve idare makamları bütün işlemlerinde kanun önünde eşitlik ilkesine uygun olarak hareket etmek zorundadırlar.*” denilmektedir. Bu yasak, birbirinin aynı durumunda olanlara ayrı kuralların uygulanmasını, ayrıcalıklı kişi ve toplulukların yaratılmasını engellemektedir. Aynı durumda olanlar için farklı düzenleme eşitliğe aykırılık oluşturur. Anayasa'nın amaçladığı eşitlik, mutlak ve eylemli eşitlik değil hukuksal eşitliktir. Aynı hukuksal durumlar aynı, ayrı hukuksal durumlar ayrı kurallara bağlı tutulursa Anayasa'nın öngördüğü eşitlik çiğnenmiş olmaz. Başka bir anlatımla, kişisel nitelikleri ve durumları özdeş olanlar arasında değişik uygulamalar yapılamaz.

Kimi yasalarda mali yükümlülükler düzenlenmiş olup çeşitli vergi, resim ve harçların her birinin ayrı bir usul ile beyan, tarh ve tahsil edilmesinin kuralla bağlanması bu yükümlülüklerin farklı özelliklere sahip olmasından kaynaklanmaktadır. Genel olarak verginin beyanı, tarh, tahakkuk ve vergi mahkemelerinde dava açma usulü ile ilgili kurallar 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nda, tahsile ilişkin kurallar ise 6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanun'da yer almıştır. Gümrük vergi ve cezaları konusunda ise verginin beyanı, hesaplanması, tahakkuku, gümrük idaresine itiraz ve dava açılması ile ilgili kurallar 4458 sayılı Gümrük Kanunu'nda düzenlenmiş, gümrük vergi ve cezalarının tahsilat usulü de 6183 sayılı Yasa'da belirtilmiştir.

213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 8. maddesinin birinci fıkrasında “*Mükellef, vergi kanunlarına göre kendisine vergi borcu terettüp eden gerçek veya tüzelkişidir.*” denilerek mükellefin tanımı yapılmış, 4458 sayılı Gümrük Kanunu'nun 3. maddesinin 11 numaralı fıkrasında da “yükümlü” deyiminin “gümrük yükümlülüklerini yerine getirmekle sorumlu bütün kişileri” ifade edeceği belirtilmiştir. Vergi, resim ve harç gibi mali yükümlülüklerin her biri farklı özelliklere sahip iseler de, diğer vergi mükellefleri ile gümrük vergisi mükelleflerinin, mükellef olma, kendilerinden tahsil edilmesi gereken mali yükümlülüklerin kamu gücüne dayanılarak alınması ve aynı yargı mercilerinde davacı olarak haklarını arayabilmeleri bakımından aynı hukuksal durumda oldukları kuşkusuzdur.

Buna göre, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 4001 sayılı Yasa ile değiştirilen 27. maddesinin üçüncü fıkrasında, vergi mahkemelerinde, vergi uyuşmazlıklarından doğan davaların açılmasının, tarh edilen vergi, resim ve harçlar ile benzeri malî yükümlülüklerin ve bunların zam ve cezalarının dava konusu edilen bölümünün tahsil işlemlerini durduracağı açıkça hükme bağlanmasına karşın, aynı hukuki durumda olan gümrük vergisi mükellefleri hakkında alınan kararlara karşı idari yargı merciine başvurulmasının gümrük idaresince alınan kararın uygulanmasına engel, Anayasa'nın 10. maddesindeki eşitlik ilkesine aykırıdır. Kuralın iptali gerekir.

Anayasa'nın 10. maddesine aykırı görülerek iptal edilen kuralın, ayrıca Anayasa'nın 2. ve 36. maddeleri yönünden incelenmesine gerek görülmemiştir.

Mehmet ERTEN, A. Necmi ÖZLER, Osman Alifeyyaz PAKSÜT ve Şevket APALAK bu görüşe katılmamışlardır.

VI. YÜRÜRLÜĞÜN DURDURULMASI İSTEMİ

27.10.1999 günlü, 4458 sayılı Gümrük Kanunu'nun 245. maddesinin (2) ve (3) sayılı fıkralarının YÜRÜRLÜĞÜNÜN DURDURULMASI İSTEMİNİN REDDİNE, 18.10.2005 gününde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.

VII- SONUÇ

1999. günlü, 4458 sayılı “Gümrük Kanunu”nun 245. maddesinin;

1- (2) numaralı fıkrasının Anayasa'ya aykırı olduğuna ve İPTALİNE, OYBİRLİĞİYLE,

2- (3) numaralı fıkrasının Anayasa'ya aykırı olduğuna ve İPTALİNE, Mehmet ERTEN, A. Necmi ÖZLER, Şevket APALAK ile Osman Alifeyyaz PAKSÜT'ün karşıoyları ve OYÇOKLUĞUYLA,

2005. gününde karar verildi.

Başkan
Tülay TUĞCU

Başkanvekili
Haşim KILIÇ

Üye
Sait ADALI

Üye

Fulya KANTARCIOĞLU

Üye

Ahmet AKYALÇIN

Üye

Mehmet ERTEN

Üye

A. Necmi ÖZLER

Üye

Serdar ÖZGÜLDÜR

Üye

Şevket APALAK

Üye

Serruh KALELİ

Üye

Osman Alifeyyaz PAKSÜT

KARŞIOY YAZISI

Anayasamızın 73. maddesine göre, “Herkes, kamu giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre vergi ödemekle yükümlü” olup “Vergi yükünün adaletli ve dengeli dağıtımı, maliye politikasının sosyal amacıdır”. Gümrük vergileri ise, 4458 sayılı gümrük Kanununun 1. maddesindeki ifadeyle, “Türkiye Cumhuriyeti Gümrük Bölgesine giren ve çıkan eşyaya ve taşıt araçlarına uygulanacak gümrük kuralları” kapsamında alınan vergilerdir. Anayasanın 5. maddesinde yer alan Devletin temel amaç ve görevlerinin yerine getirilmesi için gereksinim duyulan kamu gelirleri arasında gümrük vergileri her ne kadar önemli bir yer tutmakta ise de, gümrük vergilerinin öncelikli amacı salt kamu geliri elde etmek değil, ülke ekonomisinin dünya koşullarına ve ulusal çıkarlara uygun, rekabetçi ve sağlıklı biçimde işleyişini düzenlemektir. Anayasanın 167. maddesinin ikinci fıkrasında “Dış ticaretin ülke ekonomisinin yararına olmak

üzere düzenlenmesi amacıyla ithalat, ihracat ve diğer dış ticaret işlemleri üzerine vergi ve benzeri yükümlülükler dışında ek mali yükümlülükler koymaya ve bunları kaldırmaya kanunla Bakanlar Kuruluna yetki verilebilir” denilmiştir. Örneğin, bir malı bir yabancı ülkeden ithal eden kişi ile aynı cins, miktar, evsaf ve değerde malı başka bir yatırımcı ülkeden ithal eden kişi, farklı gümrük yükümlülükleri ile karşılaşabilmektedir. Esasen, gümrük rejiminin kamu güvenliğini ve kamu sağlığını ilgilendiren boyutları da olduğu açıktır.

Gümrük rejiminin ve vergilerinin uluslararası niteliği de diğer vergilerden farklı olup, birçok yabancı devlet gibi, Türkiye Cumhuriyeti de bu alanda kapsamlı uluslararası düzenlemelere taraf olmuş ve yükümlülükler altına girmiştir. Üyeleri arasında gümrük birliği bulunan Avrupa Birliği ile ülkemiz arasında da, 1 Ocak 1996'dan bu yana gümrük birliğine gidilmiştir. Buna göre, gümrük birliği dahilinde ortak gümrük tarifeleri uygulanmakta ve gümrük işlemleri de tedricen ortak bir sisteme dönüştürülmektedir. Buna karşılık, Türkiye Cumhuriyeti ile AB arasında vergi birliği kurulması söz konusu olmadığı gibi, 25 ülkeden oluşan AB'nin kendi üyeleri arasında da vergi birliği bulunmamaktadır.

Gümrük vergileri, öğretide de vergi hukuku içerisinde yer almamaktadır. Türk hukuk sisteminde de öteden beri, gümrük vergileriyle diğer vergiler arasındaki fark gözetilmiştir. 213 sayılı **Vergi Usul Kanununun 2. maddesinde, “Gümrük ve tek el idaresi tarafından alınan vergi ve resimler bu kanuna tabi değildir”** denilmek suretiyle, mahiyeti, amaçları ve sistematiği farklı olan gümrük vergi ve cezalarına itirazlar farklı düzenlemelere tabi tutulmuştur.

Bu kapsamda, Gümrük Kanununun 242. maddesinde yükümlülerin kendilerine tebliğ edilen gümrük vergileri için sırasıyla, önce ilgili gümrük idaresine, sonra, hem gümrük vergilerine, hem de idari kararlara karşı gümrük başmüdürlüğüne, daha sonra Gümrük Müsteşarlığına ve en son olarak da idari yargıya başvurabilmelerine imkan veren, aşamalı bir itiraz sistemi getirilmiştir. Bilindiği gibi, 2577 sayılı **İdari Yargılama Usul Yasasının 27. maddesinin 1. fıkrasına göre, “Danıştayda veya idari mahkemelerde dava açılması dava edilen idari işlemlerin yürütülmesini durdurmaz”.** Bu, genel bir kuraldır. Bu genel kurala, aynı maddenin 3. fıkrası ile “Vergi mahkemelerinde vergi uyuşmazlıklarından doğan davaların açılması, tarh edilen vergi, resim ve harçlar ile benzeri mali yükümlerin ve bunların zam ve cezalarının dava konusu edilen bölümünün tahsil işlemlerini durdurur.” denilerek bir istisna getirilmişse de, gümrük vergi ve cezaları bakımından yasa koyucu takdir hakkını, bu istisnayı tanımak yönünde kullanmamıştır. Aksi halde, vergi mahkemesine başvurmakla uygulama duracağından, gümrük vergisi mükellefleri hemen bu yola gidecekler ve gümrük kanununda öngörülen, uyuşmazlığın yargıya gitmeden çözülmesine imkan veren itiraz mekanizması işlevsiz kalacaktır. **Öte yandan, 2577 sayılı İdari Yargılama Usul Yasasının 27. maddesinin 2. fıkrasına göre “ Danıştay veya idari mahkemeler, idari işlemin uygulanması halinde telafisi güç veya imkansız zararların doğması ve idari işlemin açıkça hukuka aykırı olması” durumunda her zaman yürütmenin durdurulmasına karar verebileceklerdir.**

Anayasamızda, her türlü vergi itirazlarının yargıya götürülmesi halinde idarenin kararlarının uygulanmasının derhal durdurulmasını gerektiren bir hüküm bulunmadığı gibi, mahkemece yürütmenin durdurulması kararı verilmesi yönünden gümrük vergileriyle diğer vergiler arasında farklılık bulunmamaktadır. **Diğer bir ifadeyle, hukuk güvencesi, her ikisi için de aynı düzeyde sağlanmaktadır.** Vergi Usul Kanunu'na tabi vergilerle, Vergi Usul Kanununun kapsamı dışındaki gümrük vergi ve cezalarına ilişkin itiraz yollarının özdeş olmasını, hele bu özdeşliğin diğer yasa kurallarının da Vergi Usul Kanunu paraleline getirilerek sağlanmasını öngören bir hüküm Anayasada mevcut değildir. Dolayısıyla, her iki yöndeki

düzenleme de Anayasaya aykırı olmadığından, yasa koyucu, özel yasasında yapacağı düzenlemeyle, iki çözüm yolundan birini veya öbürünü benimseyebilecektir. Öte yandan farklı hukuki konumda bulunan kişilere farklı hukuki kuralların uygulanmasının, Anayasanın eşitlik ilkesine aykırı olmadığı, Anayasa Mahkemesinin pek çok kararında vurgulanmıştır. **Farklı amaçları ve farklı usulleri olan vergilerin salt aynı mercide dava konusu edilmeleri, mükelleflerin aynı hukuki konumda olmaları anlamına gelmediğinden, iptali istenen kuralın Anayasanın eşitlik ilkesine aykırılığından da söz edilemez.**

Bu nedenlerle, dava konusu yasa kuralının iptaline ilişkin çoğunluk görüşüne katılmıyoruz.

Üye

Mehmet ERTEN

Üye

A. Necmi ÖZLER

Üye

Osman Alifeyyaz PAKSÜT

AZLIK OYU

İdari işlemlerin yargı yerlerince iptal edilinceye kadar yasalara uygun oldukları kabul edilir. Yasallık ilkesi olarak kavramlaşan bu yaklaşımın gereği olarak, tersi bir karar olmadıkça idari işlemlerin uygulamaya konacağında, etkilerini doğuracağında kuşku yoktur.

Gerçekten de Anayasamızın 125. maddesinde idari işlemlerin ancak, açıkça hukuka aykırılık ve uygulanması durumunda giderilmesi güç ya da olanaksız zararların doğacağına belirlenmesi halinde yargı yerince yürütmesinin durdurulabileceği öngörülmüştür.

Bu kuralın yinelenildiği 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 27. maddesinin üçüncü bendinde ise, vergi mahkemelerine ilişkin olarak özel düzenleme getirilmiş ve vergi uyuşmazlıklarında dava açılmasıyla tahsil işlemlerinin duracağı öngörülmüştür.

İncelemeye konu olan gümrük vergisiyle ilgili yasal kural ise dava açılmasının tahsil işlemini etkilemeyeceği sonucunu veren bir yaklaşımı sergilemektedir. Yargılama yöntemine ilişkin kuralların, ilgili usul yasasında yer alması temel ilke ise de, özel yasalarda da usul kurallarının öngörülmesinde Anayasal bir aykırılıktan söz edilemez.

Üzerinde durulan kural, İdari Yargılama Usulü'nün özel olarak düzenlediği vergi uyuşmazlıklarına yönelik ilkeden ayrılıp Anayasa'nın idari işlemlere yönelik yaklaşımını yansıtmaktadır. Bu kurala göre dava açılması yürütmeyi kendiliğinden durdurmayacak, dolayısıyla yargı yerleri uygulamayı önleyecek bir karara ulaşmak için gerekli koşulları arayacaktır.

Ortaya çıkan bu hukuksal durumun idari işlemlerin yasallığı ilkesi ve Anayasa'nın 125. maddesindeki kuralla örtüştüğünde kuşku yoktur. Anayasal bu uyum, Anayasa'nın bir başka normu olan eşitlik ilkesinin irdelenmesini gerektirmemelidir. Çünkü, Anayasal kurallar eşit

Esas Sayısı : 2003/7
Karar Sayısı : 2005/71

güçte oldukları gibi, soyut norm denetiminde asıl olan yasa ile üst kural ilişkisidir. Bu ilişki çelişkiler içermediğinde, üst norm ile alt derecedeki metinde, doğal bir neden-sonuç ilişkisi veya benzer anlatım görüldüğünde, başka bir Anayasal kural, gerçekleşmiş uyumu olumsuz yönde etkilemeyecektir.

Öte yandan, ayrı yasalar ayrı hukuksal konumları düzenlediklerinden; ilgililerin taşıyacakları nitelik ve özelliklerdeki benzer durumlar, eşitlik ilkesinin uygulama alanı dışında kalacaktır. Dahası, incelemeye konu olan kural, 2577 sayılı Yasa'nın öngördüğü kuralın ayrıksı bir hükmü olma niteliğini taşıdığından, yasalaştırma yönteminde temel kuralla ayrıksı kuralın eşitlik ilkesiyle irdelenmesi olanaksız olup, tersi yaklaşım yasal metinlerin istisnai kurallar öngörmemesi gibi bir sonuca etken olacaktır.

Bu nedenlerle, iptali istenen 4458 sayılı Yasa'nın 245. maddesinin üçüncü fıkrasında Anayasa'ya aykırılık bulunmadığından istemin reddi gerekeceği oyuyla kararın bu kısmına karşıyım.

Üye

Şevket APALAK